

til Statskassen for ethvert Ekstraarbejde, som Lovgivningsmagten maatte paalægge dem. Jeg var, som det maaske vil erindres, ikke nogen særlig Ven af den Bestemmelse, der fandtes i Loven om Navneforandring: at Embedsmændene overhovedet skulde have Betaling for dette Arbejde. Men efter den nugældende Lov er Forholdet dog det, at det er den Person, som forlanger Arbejdet gjort, som maa betale det. Man har lagt Byrden paa vedkommende Borger, som ønsker det ny Navn. Jeg finder det, som sagt, ikke heldigt, at Embedsmanden skal have Gebyr for en saadan Tjeneste. Jeg gør det saa meget mindre, som jeg er en stor Ven af Navneforandringer og følgelig ogsaa ønsker, at de skulde være saa billige som muligt. Nu gaar man ved dette Lovforslag saa vidt, at man fritager vedkommende for al Udgift. Det var den Side af Sagen, jeg nys talte om. Men til Gengæld bestemmes det, at Embedsmanden skal have Betaling for Arbejdet af Statskassen, at han skal kunne præsentere denne sin Regning. Jeg synes ikke derom, og adskillige andre synes vist ogsaa, at det er mindre heldigt. Jeg vil, naar første Behandling er forbi, foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg, som kan overveje dette og andre i Forbindelse med Sagen staaende Spørgsmaal.

Reedtz-Thott: Jeg kan godt begribe, at der er forskellige Personer, som i lang Tid have været kendte under et Navn og for saa vidt have erhvervet en vis Ret dertil, men som dog ikke kunne komme ind under Navneloven af 22. April 1904, og at der altsaa af Hensyn til disse kan være Trang til at faa et Tillæg til den. Men det forekommer mig, at Henvisningen til, at vedkommende skal have været kendt under det Navn, han vil antage, i længere Tid, er noget vel vag. Det vilde efter min Mening være rimeligt, om man krævede, at Navnet skulde være et saadant, som virkelig havde været brugt af vedkommende selv, først og fremmest som Underskrift. Thi fordi et Menneske tilfældigvis har et Øgenavn, som andre kalde ham ved, synes jeg ikke, man kan sige, at han har erhvervet Ret dertil, selv ikke naar Øgenavnet har været brugt i 20 Aar. Derfor synes jeg, der kunde være Grund til at gaa lidt videre end til blot at sige, at det skal være det Navn, vedkommende har været kendt under. I øvrigt finder jeg det naturligt, at man paa den Maade, som her foreslaas, hjælper dem, hvem det egentlig har været

Meningen at hjælpe ved Navneloven, men som alligevel ere faldne noget udenfor dens Ramme. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skal betale, forekommer det mig ogsaa, der kunde være noget, der talte for, at ligesom man efter selve Navneloven skal betale for at faa et saadant Navn, saaledes skulde man ogsaa betale for de Navnebevillinger, som udstedes i Henhold til denne Lov.

Høst: Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), navnlig i Anledning af hans Udtalelser om det principstridige i det ringe Gebyr, man vil tillægge Embedsmanden. Jeg tror, det ærede Medlem tager noget fejl i hele denne Betragtning. Det er dog ikke ganske rigtigt at læsse alle mulige Forretninger paa en Embedsmand uden at give ham noget for det. Enten maa man give Embedsmanden et Vederlag, eller ogsaa maa man forøge hans Kontorhold, idet det tidt kan være forbundet med Bekostninger for ham at besørge de ny Forretninger, som paalægges ham. Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal nævne, at i den Jurisdiktion, jeg beklæder, have vi haft 3 Navneforandringer, der have givet en Indtægt af 12 Kr. Men den Protokol, jeg dertil maatte anskaffe, kostede 17 Kr. 50 Øre, saa det har været en meget daarlig Forretning. Spørgsmaalet er i Virkeligheden ikke af nogen synderlig reel Betydning, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til at tage det saa højtideligt. Jeg tror, som sagt, ikke, at det Princip, det ærede Medlem fremsatte, er rigtigt, og jeg er ikke enig med ham deri.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan være enig med det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (P. G. C. Jensen) i, at det er urigtigt — som Princip —, hver Gang der kommer en ny Lov, at bestemme, at vedkommende Embedsmand skal hæve Gebyr for de Forretninger, han kommer til at udføre som Følge af denne Lov. Men fordi man kan være imod et saadant Princip, udelukker det jo ikke, at der kan være Tilfælde, hvor man ønsker gjort en Undtagelse, og her er netop et saadant Tilfælde. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til den ærede sidste Taler, men skal desuden henvise til, at det i saadanne Jurisdiktioner, hvor der forekommer et større Antal Navneforandringer, paa Grund af den forholdsvis indskrænkede Tid, hvori Arbejdet skal besørge, kan blive nødven-